

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

~~X~~ ผลการศึกษา เรื่อง แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้
วรรณยุกต์ เป็นเกณฑ์พอสรุปได้ดังนี้

1. การแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นโดยใช้ลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์

ภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในอำเภอเมือง อำเภอทับสะแก อำเภอบางสะพาน
อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และอำเภอปะทิว อำเภอท่าแซะ
อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร จำนวนจุดเก็บข้อมูล 39 จุด เมื่อนำมาวิเคราะห์โดยใช้
ลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์เป็นเกณฑ์ ทำให้สามารถแบ่งภาษาไทยถิ่นในบริเวณ
ดังกล่าวออกเป็น 2 กลุ่ม ซึ่งในแต่ละกลุ่มแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยได้อีกดังนี้

1.1 กลุ่มภาษาไทยถิ่นกลาง ~~X~~

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นกลาง มีจำนวนทั้งสิ้น 8 จุด กลุ่มภาษาไทย
ถิ่นกลางสามารถแบ่งย่อยออกได้เป็น 4 กลุ่ม ~~ดังนี้~~

1.1.1 ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 1

ลักษณะทางภาษา ระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมี
ลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ ดังตารางที่ 16 ต่อไปนี้

ตารางที่ 16 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 1

	A	B	C	DL	DS
1	จ.1				
2		จ.3	จ.4	(จ.3)	
3	จ.2				
4		จ.4	จ.5	(จ.4)	(จ.5)

บริเวณที่ไฮ้ มีจำนวน 4 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอเมือง ตำบลอ่าวน้อย บ้านต้นบันได
อำเภอทับสะแก ตำบลห้วยยาง บ้านน้ำตก
บ้านห้วยยาง
ตำบลทับสะแก บ้านข่อยทะเลทุ่งประดู่

1.1.2 ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 2

ลักษณะทางภาษา ระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะ
การแยกเสียงวรรณยุกต์ดังตารางที่ 17 ต่อไปนี้

ตารางที่ 17 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 2

	A	B	C	DL	DS
1	จ.1				
2		จ.3	จ.4		(จ.3)
3	จ.2				
4		จ.4	จ.5		(จ.4)

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 1 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลเขาล้าน บ้านทุ่งกลาง

1.1.3 ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 3

ลักษณะทางภาษา ระบบ 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะ
การแยกเสียงวรรณยุกต์ดังตารางที่ 18 ต่อไปนี้

ตารางที่ 18 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 3

	A	B	C	DL	DS
1	ว.1				
2	ว.2	ว.4	ว.5	(ว.4)	
3					
4	ว.3	ว.5	ว.6	(ว.5)	(ว.6)

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 2 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลห้วยยาง บ้านทุ่งแสงอรุณ
ตำบลเขาล้าน บ้านพุตะแบกหมู่ที่ 4

1.1.4 ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 4

ลักษณะทางภาษา ระบบ 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะ
แยกเสียงวรรณยุกต์ดังตารางที่ 19 ต่อไปนี้

ตารางที่ 19 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 4

	A	B	C	DL	DS
1	ว.1				
2	ว.2	ว.4	ว.5	(ว.4)	
3					
4	ว.3	ว.5	ว.6	(ว.5)	

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 1 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลทับสะแก บ้านดงยาง

1.2 กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้

แหล่งที่ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ มีจำนวนทั้งสิ้น 31 จุด กลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ สามารถแบ่งย่อยออกได้เป็น 8 กลุ่มดังนี้

1.2.1 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 1

ลักษณะทางภาษา ระบบ 3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ดังตารางที่ 20 ต่อไปนี้

ตารางที่ 20 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 1

	A	B	C	DL	DS
1					
2		จ.1	จ.3	(จ.1)	
3	จ.2				
4					

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 1 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอบางสะพาน ตำบลกำเนินพุดผะ บ้านช่องช้าง

1.2.2 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 2

ลักษณะทางภาษา ระบบ 4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะ
การแยกเสียงวรรณยุกต์ ดังตารางที่ 21 ต่อไปนี้

ตารางที่ 21 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 2

	A	B	C	DL	DS
1					
2		จ.1	จ.4	.	
3	จ.2			(จ.2)	
4		จ.3			

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 1 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลอ่างทอง บ้านหนองหอย

1.2.3 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 3

ลักษณะทางภาษา ระบบ 4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะ
การแยกเสียงวรรณยุกต์ ดังตารางที่ 22 ต่อไปนี้

ตารางที่ 22 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 3

	A	B	C	DL	DS
1					
2		ว.1	ว.4		
3	ว.2				
4		ว.3			

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 2 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับสะแก ตำบลทับสะแก บ้านสี่แยกบ้านกลาง
ตำบลเขาล้าน บ้านหนองโลน

1.2.4 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 4

ลักษณะทางภาษา ระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะ
การแยกเสียงวรรณยุกต์ ดังตารางที่ 23 ต่อไปนี้

ตารางที่ 23 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 4

	A	B	C	DL	DS
1					
2	จ.2	จ.1	จ.4		
3					
4		จ.3	จ.5	(จ.3)	(จ.5)

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 16 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอทับละแก ตำบลทับละแก บ้านช่องขวาง
บ้านตลาดทับละแก
ตำบลเขาล้าน บ้านห้วยแห้ง
บ้านนาล้อม
บ้านพุตะแบก หมู่ 7
บ้านลวนขนุน
ตำบลนาหูกวาง บ้านหนองขวาง
บ้านหนองยาว

		ตำบลอ่างทอง	บ้านอ่างทอง
			บ้านจ๊กกระบน
	อำเภอบางสะพาน	ตำบลธงชัย	บ้านหนองตาเมือง
		ตำบลร้อนทอง	บ้านวังยาว
			บ้านป่าร้อน
	อำเภอบางสะพานน้อย	ตำบลบางสะพาน	บ้านทุ่งจันทร์
จังหวัดอุ้มพร	อำเภอปะทิว	ตำบลดอนยาง	บ้านมาบอำมฤต
		ตำบลชุมโค	บ้านแหลมแท่น

1.2.5 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 5

ลักษณะทางภาษา ระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ ดังตารางที่ 24 ต่อไปนี้

ตารางที่ 24 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 5

	A	B	C	DL	DS
1					
2			ว.1	ว.4	
3	ว.2				
4			ว.3	ว.5	

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 2 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	อำเภอบางสะพาน	ตำบลพงศัประคำลัน	บ้านชะม่าง
			บ้านม้าร้อง

1.2.6 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 6

ลักษณะทางภาษา ระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะการ
แยกเสียงวรรณยุกต์ ดังตารางที่ 25 ต่อไปนี้

ตารางที่ 25 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 6

	A	B	C	DL	DS
1					
2	จ.2	จ.1	จ.4		
3					
4		จ.3	จ.5	(จ.3)	

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 4 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอกำลังแก ตำบลกำลังแก บ้านทุ่งประดู่

อำเภอบางสะพานน้อย ตำบลปากแพรก บ้านปากแพรก

ตำบลทรายทอง บ้านสามแยกห้วยสัก

จังหวัดชุมพร

อำเภอกำแพง

ตำบลท่าข้าม

บ้านหนองเรือ

1.2.7 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 7

ลักษณะทางภาษา ระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะ

การแยกเสียงวรรณยุกต์ดังตารางที่ 26 ต่อไปนี้

ตารางที่ 26 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 7

	A	B	C	DL	DS
1					
2		ว.1	ว.4		
3	ว.2			(ว.3)	
4		ว.3	ว.5		(ว.5)

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 4 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	อำเภอทับละแก	ตำบลนาหูกวาง	บ้านดอนทราย
	อำเภอบางสะพาน	ตำบลธงชัย	บ้านทางลำ
		ตำบลกำเนิดนพคุณ	บ้านอ่าวยาง
จังหวัดชุมพร	อำเภอเมือง	ตำบลทุ่งคา	บ้านดอนมะม่วง

1.2.8 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 8

ลักษณะทางภาษา ระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ และมีลักษณะ
การแยกเสียงวรรณยุกต์ ดังตารางที่ 27 ต่อไปนี้

ตารางที่ 27 แสดงการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 8

	A	B	C	DL	DS
1					
2		จ.1	จ.4		(จ.2)
3	จ.2			(จ.3)	
4		จ.3	จ.5		(จ.5)

บริเวณที่ใช้ มีจำนวน 1 จุด คือ

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอบางสะพาน ตำบลชัยเกษม บ้านหนองหญ้าปล้อง

2. การตัดกลุ่มภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ตามจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์

2.1 ภาษาไทยถิ่นกลาง

ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มต่าง ๆ 4 กลุ่ม รวมทั้งสิ้น 8 จุด เมื่อพิจารณา
ที่จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ สามารถตัดได้เป็น 2 กลุ่มคือ

2.1.1 ภาษาไทยถิ่นกลางที่มีระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์
ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 1 และภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 2 รวมทั้งสิ้น 5 จุด
ใช้พูดในบริเวณอำเภอเมือง และอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2.1.2 ภาษาไทยถิ่นกลางที่มีระบบ 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์
ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 3 และภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 4 รวมทั้งสิ้น 3 จุด
ใช้พูดในบริเวณอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2.2 ภาษาไทยถิ่นใต้

ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มต่าง ๆ 8 กลุ่ม รวมทั้งสิ้น 31 จุด เมื่อพิจารณาที่จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ สามารถจัดได้เป็น 3 กลุ่ม คือ

2.2.1 ภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีระบบ 3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 1 จำนวน 1 จุด ใช้พูดในบริเวณอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2.2.2 ภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีระบบ 4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 2 และภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 3 รวมทั้งสิ้น 3 จุด ใช้พูดในบริเวณอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2.2.3 ภาษาไทยถิ่นใต้ที่มีระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 4 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 5 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 6 ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 7 และภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 8 รวมทั้งสิ้น 27 จุด ใช้พูดในบริเวณอำเภอทับสะแก อำเภอบางสะพาน และอำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และในอำเภอปะทิว อำเภอท่าแซะ และอำเภอเมือง จังหวัดชุมพร

3. แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับ ภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์

แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ อยู่ที่บริเวณตอนกลางของตำบลทับสะแก กับตำบลเขาล้าน อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์*

* ดูแผนที่แสดงแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ที่หน้า 136

การใช้ภาษาไทยถิ่นตามบริเวณต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลระหว่างอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ถึงอำเภอเมือง จังหวัดชุมพร รวม 7 อำเภอ ปรากฏผลดังนี้

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	อำเภอเมือง	ใช้ภาษาไทยถิ่นกลาง
	อำเภอทับสะแก	ใช้ภาษาไทยถิ่นกลางในบางบริเวณ และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในบางบริเวณ
	อำเภอบางสะพาน	ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้
	อำเภอบางสะพานน้อย	ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้
จังหวัดชุมพร	อำเภอปะทิว	ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้
	อำเภอท่าแซะ	ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้
	อำเภอเมือง	ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้

การใช้ภาษาไทยถิ่นใน 5 ตำบล ของอำเภอทับสะแก ซึ่งเป็นอำเภอที่มี การใช้ภาษาไทยถิ่นกลางในบางบริเวณและใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในบางบริเวณนั้น ปรากฏผลดังนี้

อำเภอทับสะแก	ตำบลห้วยยาง	ใช้ภาษาไทยถิ่นกลาง
	ตำบลทับสะแก	ใช้ภาษาไทยถิ่นกลางในบางหมู่บ้าน และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในบางหมู่บ้าน
	ตำบลเขาล้าน	ใช้ภาษาไทยถิ่นกลางในบางหมู่บ้าน และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในบางหมู่บ้าน
	ตำบลนาหูกวาง	ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้
	ตำบลอ่างทอง	ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้

ในตำบลห้วยสะแกและตำบลเขาล้าน ซึ่งเป็นบริเวณที่พบแนวแบ่งเขตระหว่าง
ภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ มีการใช้ภาษาไทยถิ่นตามหมู่บ้านต่าง ๆ ดังนี้

หมู่บ้านที่ใช้ภาษาไทยถิ่นกลาง

ตำบลห้วยสะแก	หมู่ที่ 2	บ้านข่ายทะเลทุ่งประดู่
	หมู่ที่ 5	บ้านตงยาง
ตำบลเขาล้าน	หมู่ที่ 4	บ้านพุตะแบก
	หมู่ที่ 6	บ้านทุ่งกลาง

หมู่บ้านที่ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้

ตำบลห้วยสะแก	หมู่ที่ 1	บ้านทุ่งประดู่
	หมู่ที่ 3	บ้านช่องขวาง
	หมู่ที่ 4	บ้านตลาดห้วยสะแก
	หมู่ที่ 6	บ้านสี่แยกบ้านกลาง
ตำบลเขาล้าน	หมู่ที่ 1	บ้านหนองโล้น
	หมู่ที่ 2	บ้านห้วยแห้ง
	หมู่ที่ 3	บ้านนาล้อม
	หมู่ที่ 7	บ้านพุตะแบก
	หมู่ที่ 10	บ้านลำนขนุน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการศึกษาหาแนวแบ่งเขตภาษาไทย
ถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้สามารถทำได้ด้วยการแยกเสียงวรรณยุกต์ที่ได้จากการวิเคราะห์
วรรณยุกต์โดยใช้กล่องวรรณยุกต์ของวิลเลียมเจ. เกิดนี้ มาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งเขตภาษา
ได้อย่างดี เพราะลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์เป็นลักษณะสำคัญที่บ่งชี้ให้เห็นความแตก-
ต่างระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ได้อย่างชัดเจนที่สุด ทั้งยังนำมาใช้เป็น

เกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มภาษาย่อยของภาษาไทยถิ่นกลางออกเป็น 4 กลุ่ม และภาษาไทยถิ่นใต้ออกเป็น 8 กลุ่มได้อีกด้วย นอกจากนี้ผลงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่น ใต้ใหม่แนวเดียวกันกับแนวแบ่งเขตภูมิภาคทางด้านบริหาร

เมื่อนำผลการวิจัยนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ไปเปรียบเทียบกับงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (ดูบทที่ 1 หน้า 21) พบว่าจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์และลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ มีทั้งความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันพอสมควรดังต่อไปนี้

1. ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลาง

ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลาง 4 กลุ่มของงานวิจัยนี้ ซึ่งใช้พูดกันในบริเวณอำเภอเมือง และในบางบริเวณของอำเภอห้วยสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อาจเปรียบเทียบกับระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางที่เคยมีผู้ศึกษาไว้ในบริเวณอื่นได้ ดังนี้

1.1 เมื่อเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางทั้ง 4 กลุ่ม กับระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลาง กรุงเทพฯที่บรรณานักศึกษาไว้ จะเห็นว่าภาษาไทยถิ่นกลางจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 2 กลุ่ม คือภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 1 และภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 2 มีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงเท่ากับภาษากรุงเทพฯ ส่วนลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์นั้น ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 1 มีการแยกเสียงวรรณยุกต์เหมือนกับภาษากรุงเทพฯ ทั้งในพยางค์เป็นและในพยางค์ตาย* ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 2 มีการแยกเสียงวรรณยุกต์เหมือนภาษากรุงเทพฯ เฉพาะในพยางค์เป็นเท่านั้น ส่วนภาษาไทยถิ่นกลางจังหวัดประจวบคีรีขันธ์อีก 2 กลุ่มที่เหลือ

* ดูภาพที่ 40 หน้า 158

ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 3 และภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 4 นั้น มีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์มากกว่าภาษากรุงเทพฯ 1 หน่วยเสียงคือมี 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ เพราะภาษาไทยถิ่นกลางทั้ง 2 กลุ่มดังกล่าวมีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่างช่อง A3 กับ A4 ขณะที่ภาษากรุงเทพฯ เสียงวรรณยุกต์ในช่อง A3 กับ A4 เป็นเสียงเดียวกัน ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่มี 6 หน่วยเสียงวรรณยุกต์นี้ใช้พูดกันในอำเภอทับสะแก

1.2 เมื่อนำระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ของงานวิจัยนี้ไปเปรียบเทียบกับระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางจังหวัดสุพรรณบุรีที่ราชนันเคยศึกษาไว้ พบว่าภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 3 และภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 4 ของงานวิจัยนี้ มีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียงเท่ากับภาษาสุพรรณบุรีที่ราชนันศึกษาไว้ที่อำเภออู่ทอง และมีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่างช่อง A3 กับ A4 เหมือนกันด้วย (ดูภาพที่ 40 หน้า 158)

และเมื่อนำระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางของงานวิจัยนี้ ไปเปรียบเทียบกับระบบวรรณยุกต์ของภาษาสุพรรณบุรี ซึ่ง ม.ร.ว.กัลยา ดิงคัมภีร์ ได้ศึกษาไว้ทั่วทุกอำเภอใน พบว่าภาษาสุพรรณบุรีทุกอำเภอมีระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง และมีลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์แบบเดียวกับภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 1 ของงานวิจัยนี้ (ดูภาพที่ 40 หน้า 158) ถึงแม้ภาษาสุพรรณบุรีตามผลการวิเคราะห์ของ ม.ร.ว.กัลยา ดิงคัมภีร์ จะไม่มีระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง เช่นเดียวกับภาษาไทยถิ่นกลางจังหวัดประจวบคีรีขันธ์บางกลุ่มคือภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 3 และภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 4 ในงานวิจัยนี้ แต่พบว่ามีลักษณะที่น่าสังเกตประการหนึ่งคือ ภาษาสุพรรณบุรีในบางอำเภอ อาทิเช่น อำเภอเดิมบางนางบวช และอำเภอบางปลาม้า เสียงวรรณยุกต์ในช่อง A3 มีลักษณะแตกต่างกับเสียงวรรณยุกต์ในช่อง A4 เช่นเดียวกับภาษาไทยถิ่นกลางจังหวัดประจวบคีรีขันธ์กลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 4 ดังกล่าว แต่ ม.ร.ว.กัลยา ดิงคัมภีร์ ได้วิเคราะห์วรรณยุกต์ในช่อง A3 กับ A4 โดยอิงเกณฑ์การแจกแจงแบบสลับหลัก จึงจัดให้เสียงวรรณยุกต์ 2 เสียงที่แตกต่างกันนั้น เป็นเสียงวรรณยุกต์ย่อยของหน่วยเสียง

ภาพที่ 40 เปรียบเทียบการแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลาง 4 กลุ่ม
กับภาษากรุงเทพฯ และภาษาสุพรรณบุรี

ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 1					ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 2						
	A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS
1	จ.1					1	จ.1				
2		จ.3	จ.4	(จ.3)		2		จ.3	จ.4	(จ.3)	
3	จ.2					3	จ.2				
4		จ.4	จ.5	(จ.4)	(จ.5)	4		จ.4	จ.5	(จ.4)	
ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 3					ภาษาไทยถิ่นกลางกลุ่มที่ 4						
	A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS
1	จ.1					1	จ.1				
2	จ.2	จ.4	จ.5	(จ.4)		2	จ.2	จ.4	จ.5	(จ.4)	
3						3					
4	จ.3	จ.5	จ.6	(จ.5)	(จ.6)	4	จ.3	จ.5	จ.6	(จ.5)	
ภาษากรุงเทพฯ (บรรณ)					ภาษาสุพรรณบุรี (บรรณ)						
	A	B	C	DL	DS		A	B	C	DL	DS
1	จ.1					1	จ.1				
2		จ.3	จ.4	(จ.3)		2	จ.2	จ.4	จ.5	(จ.4)	
3	จ.2					3					
4		จ.4	จ.5	(จ.4)	(จ.5)	4	จ.3	จ.5	จ.6	(จ.5)	(จ.6)
ภาษาสุพรรณบุรี อำเภอเดิมบางนางบวช (ม.ร.ว. กัลยา หิงค์ภักษ์)											
	A	B	C	DL	DS						
1	จ.5 524	จ.2	จ.3	(จ.5)							
2	จ.1 33	31	551?	31	32						
3											
4	115	จ.3 551?	จ.4 352	(จ.3)	(จ.4)						

วรรณยุกต์เดียวกัน ซึ่งทำให้ภาษาลุ่มพระนครศรีอยุธยาตั้งกล่าวมีระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ขณะที่ในกรณีเดียวกัน หากวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ความคล้ายคลึงกันทางสัทศาสตร์เหมือนงานวิจัยนี้ เสียงวรรณยุกต์ในช่อง A3 กับ A4 นั้น จะจัดเป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2 หน่วยเสียง และทำให้ระบบวรรณยุกต์ของภาษาลุ่มพระนครศรีอยุธยา 6 หน่วยเสียงได้เช่นเดียวกับภาษาไทยถิ่นกลางจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 2 กลุ่ม ดังกล่าว

จากการเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นกลางจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กรุงเทพฯและลุ่มพระนครศรีอยุธยา แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยถิ่นกลางอาจมีระบบวรรณยุกต์ 5 หรือ 6 หน่วยเสียง และ ลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่างช่อง A3 กับ A4 นั้น อาจพบได้ในภาษาไทยถิ่นกลางที่ใช้พูดกันนอกเขตกรุงเทพมหานคร ออกไปทางทิศตะวันตกและทิศตะวันตกเฉียงใต้ ดังเช่นในจังหวัดลุ่มพระนครศรีอยุธยาและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นต้น ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางที่ใช้พูดในบริเวณจังหวัดอื่น ๆ ซึ่งอยู่ทางทิศดังกล่าวของกรุงเทพมหานครเป็นเรื่องที่นำศึกษาต่อไป

2. ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้

2.1 เมื่อเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ ระหว่างผลงานวิจัยนี้ กับงานวิจัยของบรรานัน พบว่า มีอยู่เพียงภาษาเดียวที่เก็บข้อมูลจากบริเวณอำเภอและจังหวัดเดียวกัน คือภาษาชุมพร อำเภอเมือง เพราะในบริเวณอื่น ๆ ที่มีการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในงานวิจัยนี้ได้แก่ อำเภอทับสะแก อำเภอบางสะพาน อำเภอบางสะพานน้อย ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และอำเภอปะทิว อำเภอท่าแซะ ในจังหวัดชุมพร รวม 5 อำเภอ เป็นบริเวณที่บรรานัน ไม่ได้ทำการศึกษาไว้ ผลการเปรียบเทียบพบว่าภาษาชุมพรที่อำเภอเมือง ของงานวิจัยทั้งสองต่างก็มีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงเท่ากัน และมีการแยกเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นเหมือนกันด้วย กล่าวคือ ในแถว A มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง A1 กับ A234 ในแถว B มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง B123 กับ B4 และ B123 มีเสียงวรรณยุกต์เดียวกับ A1 ในแถว C มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง C123 กับ C4 (ดูตารางที่ 28 และ 29 ประกอบ)

ตารางที่ 28 แสดงการแยกเสียง
วรรณยุกต์ ภาษาอุ้มพร
อำเภอเมือง (ตัดแปลง
จากราวนีย์ หน้า 117)

ตารางที่ 29 แสดงการแยกเสียง
วรรณยุกต์ ภาษาอุ้มพร
อำเภอเมือง ตำบลทุ่งคา
บ้านดอนมะม่วง (ภาษาไทย
ถิ่นใต้ กลุ่มที่ 7)

	A	B	C	DL	DS
1					(ว.1)
2		ว.1	ว.4		(ว.4)
3	ว.2			(ว.3)	
4		ว.3	ว.5		(ว.5)

	A	B	C	C	DL	DS
1						
2		ว.1	ว.4			(ว.3)
3	ว.2					
4		ว.3	ว.5			(ว.5)

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาระบบวรรณยุกต์ของภาษาย่อยของภาษาไทยถิ่นใต้ที่
ผู้วิจัยศึกษาในบริเวณอื่น ๆ ที่อยู่ทางตอนเหนือของอำเภอเมือง จังหวัดอุ้มพรขึ้นไป รวม
5 อำเภอ ที่กล่าวไว้ข้างต้น โดยนำมาเปรียบเทียบกับระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้
จังหวัดอุ้มพร อำเภอเมือง ที่รวมนักศึกษาไว้ พบว่ามีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือภาษาย่อย
ภาษาอื่น ๆ ของภาษาไทยถิ่นใต้ในบริเวณ 5 อำเภอ ดังกล่าว กับภาษาย่อยที่อำเภอเมือง
จังหวัดอุ้มพร ถึงแม้ว่าจะมีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์เท่ากันบ้างและแตกต่างกันบ้าง
แต่ภาษาย่อยทุกภาษาไม่มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นร่วมกันในประการหนึ่ง
นั่นคือ การที่เสียงวรรณยุกต์ในช่อง A1 กับ B123 เป็นเสียงวรรณยุกต์เดียวกัน การ
แยกเสียงวรรณยุกต์ลักษณะนี้ปรากฏในภาษาย่อยของภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดกันในบริเวณ
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ตอนใต้ (อำเภอทับละแวก อำเภอบางสะพาน และอำเภอบาง
สะพานน้อย) เรื่อยลงมาจนถึงบริเวณจังหวัดอุ้มพรทางตอนเหนือเท่านั้น (อำเภอปะทิว
อำเภอท่าแพ และอำเภอเมือง) จากการศึกษางานวิจัยของบรรณีย์ พบว่า ภาษาย่อย

* ดู หน้า 21-31 ประกอบ

ภาษาอื่น ๆ ของภาษาไทยถิ่นใต้ที่อยู่ทางตอนใต้ของอำเภอเมือง จังหวัดชุมพร นับตั้งแต่ อำเภอสวี และอำเภอหลังสวน (จังหวัดชุมพร) ลงไปจนสุดชายแดนภาคใต้ ไม่มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ของแถว A กับแถว B ในลักษณะดังกล่าว

2.2 เมื่อเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ระหว่างผลงานวิจัยนี้กับงานวิจัยของซิลเลอร์ พบว่ามีข้อแตกต่างกัน กล่าวคือ ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดชุมพรของงานวิจัยนี้มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ในแถว A ระหว่าง A1 กับ A234 แถว B แยกระหว่าง B123 กับ B4 และ B123 เป็นเสียงวรรณยุกต์เดียวกับ A1 ส่วนแถว C มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง C123 กับ C4 แต่ซิลเลอร์พบว่า ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่ม A* มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ 2 แบบ โดยไม่ได้ระบุว่าภาษาชุมพรซึ่งรวมอยู่ในภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่ม A มีการแยกเสียงวรรณยุกต์แบบใด อย่างไรก็ตาม ลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 2 แบบ ของซิลเลอร์แตกต่างไปจากการแยกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาชุมพรทุกอำเภอของงานวิจัยนี้ กล่าวคือ ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่ม A ของซิลเลอร์มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ในแถว A เป็น 2 แบบ คือ A1 กับ A234 หรือ A1 กับ A23 กับ A4 ในแถว B มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง B1 กับ B23 กับ B4 และ B23 เป็นเสียงวรรณยุกต์เดียวกับ A23 หรือ A234 ส่วนแถว C มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง C 123 กับ C4

---

* ดูแผนที่แสดงพื้นที่ที่ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ กลุ่ม A ในบทที่ 1 หน้า 35

ตารางที่ 30 แสดงการแยกเสียง
 วรรณยุกต์ภาษาอุ้มพร
 (อำเภอปะทิว,
 อำเภอกำแพงะ
 และอำเภอเมือง)

ตารางที่ 31 แสดงการแยกเสียง
 วรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้
 กลุ่ม A (ตัดแปลงจาก
 ดิลเลอร์ หน้า 261)

	A	B	C
1			
2		ว.1	ว.4
3	ว.2		
4		ว.3	ว.5

	A	B	C
1			
2			
3			
4			

การทำงานวิจัยนี้กับงานวิจัยของดิลเลอร์มีผลแตกต่างกันอย่างมากดังกล่าว
 แล้วนั้นอาจเป็นเพราะจุดเก็บข้อมูลในจังหวัดอุ้มพรของดิลเลอร์ ไม่ได้อยู่ในข่ายอำเภอ
 เดียวกันกับที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลก็ได้

ข้อสังเกต

1. ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ของงานวิจัยนี้ มีลักษณะที่ค่อนข้าง
 ต่างไปจากระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้โดยทั่ว ๆ ไป กล่าวคือ วรรณยุกต์ใน
 ภาษาย่อยส่วนมากของภาษาไทยถิ่นใต้มีจำนวนระหว่าง 5 - 7 หน่วยเสียง ขณะที่
 วรรณยุกต์ในภาษาย่อยของภาษาไทยถิ่นใต้ในงานวิจัยนี้มีจำนวน ระหว่าง 3-5 หน่วยเสียง
 โดยที่ระบบ 3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์พบที่บ้านช่องช้าง อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบ-
 ศรีขันธ์ ระบบ 4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ พบในอำเภอบึงสามพัน จังหวัดประจวบศรีขันธ์
 และระบบ 5 หน่วยเสียงวรรณยุกต์พบอยู่ทั่ว ๆ ไปในทุกอำเภอที่มีการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้
 ของงานวิจัยนี้

การแยกเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ของงานวิจัยนี้ ก็มีลักษณะแตกต่างไปจากภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป เช่นกัน ดังจะเห็นได้จาก ลักษณะที่ไม่มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง B4 กับ C4* ซึ่งปรากฏในภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 และลักษณะที่ไม่มีการแยกเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง C3 กับ C4 ซึ่งปรากฏในภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 1 (บ้านช่องช้าง อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์) ลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ 2 ประการดังกล่าวนี้เป็นลักษณะที่ไม่ปรากฏในภาษาไทยถิ่นใต้อื่น ๆ **เท่าที่เคยมีผู้ศึกษาไว้** แต่จะพบได้ในภาษาไทยถิ่นใต้ที่ใช้พูดกันในอำเภอทับสะแก และอำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์เท่านั้น

นอกจากนั้น ภาษาย่อยภาษาหนึ่งของภาษาไทยถิ่นใต้ในงานวิจัยนี้ มีลักษณะของวรรณยุกต์ที่แปลกไปจากภาษาไทยถิ่นใต้อื่น ๆ อย่างมากจนสังเกตได้คือ ภาษาย่อยที่พูดกันที่บ้านช่องช้าง อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กล่าวคือ ภาษาย่อยนี้มีเสียงวรรณยุกต์ในช่อง C123 เป็นเสียงวรรณยุกต์ที่มีระดับต่ำ เช่นเดียวกับเสียงวรรณยุกต์ในช่อง C 4 ขณะที่โดยทั่วไปแล้ว ภาษาไทยถิ่นใต้มักมีเสียงวรรณยุกต์ในช่อง C 123 ซึ่งมีระดับเสียงสูงกว่าเสียงวรรณยุกต์ในช่อง C4 คืออาจเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่มีระดับสูงหรือระดับกลาง

2. จากการสังเกตการปรากฏของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มต่าง ๆ ทั้ง 8 กลุ่มตามจุดเก็บข้อมูลทั้ง 31 จุด พบว่า ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 4 มีการกระจายอยู่ตามจุดเก็บข้อมูลต่าง ๆ มากที่สุดเป็นจำนวนถึง 16 จุด ขณะที่ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มอื่น ๆ มีการกระจายอยู่เป็นจำนวนระหว่าง 1 -4 จุดเท่านั้น ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 4 นี้ พบอยู่ทั่วไปในบริเวณอำเภอต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในงานวิจัยนี้ ยกเว้นอำเภอท่าแซะ และอำเภอเมืองจังหวัดชุมพร นอกจากนี้ ลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 4 ยังเป็นรูปแบบที่มีที่ใช้มาก กล่าวคือ ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มอื่นอีกหลายกลุ่มมีลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นเหมือนกับภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 4 ได้แก่ภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มที่ 5, 6, 7 และ 8

* ดูภาพที่ 33 หน้า 118

3. ในบริเวณตำบลเขาล้านและตำบลห้วยสะแก อำเภอห้วยสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ที่พบแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ นั้น เมื่อดูจากผลการวิจัยพบว่า เป็นบริเวณที่คนท้องถิ่นแทบจะไม่ใช่ภาษาไทยถิ่นกลาง คือมีการใช้ภาษาไทยถิ่นกลางกันตำบลละ 2 หมู่บ้านเท่านั้น คนท้องถิ่นจะใช้ภาษาไทยถิ่นใต้กันเป็นส่วนใหญ่

4. ในการคัดเลือกผู้บอกภาษา เพื่อเป็นตัวแทนของผู้ใช้ภาษาท้องถิ่นตามบริเวณจุดเก็บข้อมูลต่าง ๆ นั้น ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้บอกภาษาไว้หลายประการด้วยกัน ได้แก่ อายุ เพศ การตั้งถิ่นฐาน การศึกษา อาชีพ และความสามารภในการใช้ภาษา* แต่ผู้วิจัยมิได้กำหนดเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติของบิดา มารดา และคู่สมรสของผู้บอกภาษาว่า จะต้องเป็นผู้ที่เกิดและเติบโตในท้องถิ่นที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูล เพราะเห็นว่าเป็นการยากมากที่จะหาผู้บอกภาษาที่ต้องการได้ ด้วยเหตุนี้จึงอาจเป็นไปได้ว่า ในจุดเก็บข้อมูลบางจุดที่ผู้บอกภาษามีบิดา มารดา หรือคู่สมรส เป็นผู้ที่อพยพจากถิ่นอื่นนั้น ผู้บอกภาษาอาจได้รับอิทธิพลทางภาษาของบิดา มารดา หรือคู่สมรส เข้ามาปะปนกับภาษาท้องถิ่นที่ผู้บอกภาษา ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันได้ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพยายามแก้ไขข้อบกพร่องนี้โดยการชักชวนให้ชาวบ้าน หรือ เพื่อนบ้านของผู้บอกภาษามานั่งฟังผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาด้วยเพื่อจะได้ช่วยหักท้วงในกรณีที่ผู้บอกภาษาออกเสียงเพี้ยนไป ผู้วิจัยเห็นว่า วิธีนี้ช่วยให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลที่เป็นภาษาท้องถิ่นในบริเวณที่ทำการเก็บข้อมูลอย่างแท้จริงได้

๕. จากผลการวิจัยพบว่า แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ โดยใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์อยู่ในบริเวณตอนกลางของอำเภอห้วยสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์โดยที่อำเภอนี้ เป็นอำเภอเดียวของจังหวัดที่คนท้องถิ่นใช้ภาษาไทยถิ่นกลางในบางบริเวณและใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในบางบริเวณ และยังพบว่า วรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางอำเภอห้วยสะแกมีลักษณะคล้ายคลึงหรือเหมือนกับภาษาไทยถิ่นกลางที่อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์ ส่วนวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นใต้ที่อำเภอห้วยสะแก ก็มีลักษณะคล้ายคลึงหรือเหมือน

* ดูรายละเอียดเกี่ยวกับเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้บอกภาษาในบทที่ 2 หน้า 58 และดูรายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษาในภาคผนวก ข. หน้า 178

กับภาษาไทยถิ่นใต้ ที่อำเภอบางสะพาน อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และที่อำเภอต่าง ๆ ทางตอนบนของจังหวัดชุมพร

เมื่อได้ศึกษาประวัติความเป็นมาของท้องที่อำเภอต่าง ๆ* ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แล้วพบว่า มีข้อที่น่าสนใจ ก่อเกิด คือ อำเภอทับสะแกเป็นอำเภอที่ตั้งขึ้นใหม่ เดิมพื้นที่ของอำเภอทับสะแกบางส่วนเคยอยู่ในท้องที่อำเภอเมือง และบางส่วนเคยอยู่ในเขตท้องที่อำเภอบางสะพาน** จังหวัดประจวบคีรีขันธ์มาก่อน ดังนั้น การที่อำเภอทับสะแกมีการใช้ภาษาไทยถิ่นกลางในบางบริเวณ และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในบางบริเวณ อาจเป็นเพราะอำเภอนี้เคยเป็นส่วนหนึ่งของ 2 อำเภอข้างต้น ซึ่งอำเภอหนึ่ง ได้แก่ อำเภอเมือง มีการใช้ภาษาไทยถิ่นกลาง และอีกอำเภอหนึ่ง ได้แก่ อำเภอบางสะพาน มีการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ จึงทำให้ท้องที่บางแห่งของอำเภอทับสะแกได้รับอิทธิพลของภาษาไทยถิ่นกลางจากภาษาที่อำเภอเมืองและบางแห่งได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยถิ่นใต้ จากภาษาที่อำเภอบางสะพาน ซึ่งภาษาอำเภอบางสะพานนี้ ก็อาจได้รับอิทธิพลมาจากภาษาชุมพรอีกทีหนึ่ง เพราะตามประวัติคำล่ตรนั้นอำเภอบางสะพาน เดิมคือเมืองกำเียนตมพฤษ*** และเมืองนี้เคยเป็นอำเภออยู่ภายใต้การปกครองของจังหวัดชุมพร

* ดูประวัติความเป็นมาของท้องที่อำเภอทับสะแกในบทที่ 1 หน้า 13

** อำเภอบางสะพานในที่นี้ หมายถึงท้องที่อำเภอบางสะพานและอำเภอบางสะพานน้อย ในปัจจุบันรวมกัน จากคำบอกเล่าของนายอำเภอบางสะพานนั้น อำเภอบางสะพานน้อยในปัจจุบันเดิมอยู่ในท้องที่ของอำเภอบางสะพาน ต่อมาใน พ.ศ. 2517 ได้ยกฐานะเป็นกิ่งอำเภอ ขึ้นกับอำเภอบางสะพาน และเพิกขยฐานะเป็นอำเภอบางสะพานน้อยเมื่อ พ.ศ. 2524.

*** ดูประวัติอำเภอบางสะพานในบทที่ 1 หน้า 14

ในสมัยรัชกาลที่ 5 หลักฐานทางประวัติศาสตร์เหล่านี้อาจเป็นที่มาของเหตุที่ทำให้
ภาษาไทยถิ่นใต้ที่อำเภอห้วยสะแก อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และ
อำเภอต่าง ๆ ทางตอนบนของจังหวัดชุมพร มีลักษณะการแยกเสียงวรรณยุกต์ที่คล้าย-
คลึงกันและภาษาไทยถิ่นกลางที่อำเภอห้วยสะแกมีส่วนคล้ายคลึงหรือเหมือนำกับภาษาที่อำเภอ
เมืองประจวบคีรีขันธ์

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยใคร่ขอเสนอแนะเรื่องที่น่าสนใจในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปดังต่อไปนี้

1. ควรศึกษาระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของภาษาไทย
ถิ่นกลาง ในบริเวณอำเภออื่น ๆ ของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ที่อยู่ตอนเหนือของแนวแบ่ง
เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ขึ้นไป ได้แก่อำเภอหัวหิน อำเภอปราณบุรีและ
อำเภอกุยบุรี เพื่อจะได้รู้ระบบวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ทั้งหมด
2. ควรศึกษาหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้
สระเป็นเกณฑ์
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทย
ถิ่นใต้ที่ใช้เกณฑ์ต่าง ๆ กัน คือวรรณยุกต์ ศัพท์ และสระ
4. ควรศึกษาหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นภาคอื่น ๆ โดยใช้วรรณยุกต์เป็น
เกณฑ์เพื่อจะได้แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นทุกภาคที่ศึกษาจากเกณฑ์เดียวกัน